

Capitolul I

MĂ AFLAM LA ETAJUL DOUĂZECI ȘI TREI, ȘI TOT CE PUTEAM zări pe fereastră era smogul. I-or fi spunând ei Orașul Îngerilor, însă dacă existau într-adevăr îngeri pe aici, atunci cu siguranță că zburau orbește.

Los Angelesul este un loc în care oamenii, cu sau fără aripi, vin ca să se ascundă. Să se ascundă de alții și de ei înșiși. Și eu venisem aici ca să mă ascund, și chiar reușisem, însă acum, holbându-mă la aerul gros și murdar, mi-aș fi dorit să fiu acasă. Acasă, unde aerul era albastru în majoritatea timpului și unde nu trebuia să uzi pământul ca să crească iarba. Acasă era în Cahokia, Illinois, dar nu puteam să mă întorc acolo pentru că m-ar fi ucis rudele și aliații lor. Toată lumea vrea să ajungă prințesă. Deși, credeți-mă, se face prea mare caz de funcția asta.

Am auzit un ciocănit. Ușa biroului s-a deschis înainte să apuc să zic ceva. Șeful meu, Jeremy Grey, a rămas în prag. Jeremy e un bărbat cărunt și mic de statură, de un metru cincizeci înălțime, cu doi centimetri și jumătate mai scund decât mine. Era îmbrăcat complet în gri, de la costumul Armani de nuanță întunecată la cămașă și cravata din mătase. Doar pantofii erau negri și bine lustruiți. Până și pielea lui era de un cenușiu pal uniform.

Nu pentru că ar suferi de vreo boală sau din cauza bătrâneții. Nu, Jeremy e un *traw*¹ în floarea vârstei, cu puțin trecut de patru sute de ani. Are câteva riduri în jurul ochilor și buzelor subțiri care îl fac într-adevăr să pară matur, dar de îmbătrânit nu va îmbătrâni niciodată. Chiar și fără ajutorul sângelui de muritor sau al unor farmece puternice, Jeremy ar putea trăi veșnic. Teoretic vorbind. Pentru că oamenii de știință susțin că peste vreo cinci miliarde de ani soarele se va mări și va înghiți Pământul. Iar feyii² nu vor supraviețui. Vor pieri. Să însemne cinci miliarde de ani o veșnicie? N-aș zice. Deși e pe aproape, atât de aproape încât ne poate face pe noi, ceilalți, invidioși.

M-am rezemat cu spatele la fereastră și la smogul gros care plutea în aer. Ziua era la fel de cenușie ca și șeful meu, dar culoarea lui era un gri rece și curat, ca norii dinaintea unei ploi de primăvară. În timp ce ceea ce se întindea dincolo de geam arăta greu și dens, precum ceva ce, oricât ai încerca să înghiți, n-ai să reușești. Era o zi cu care să te îneci sau poate doar așa mi se părea mie.

— Ești cam posomorâtă astăzi, Merry, a spus Jeremy. E ceva în neregulă?

A închis cu atenție ușa în urma lui. Pentru a ne asigura intimitatea. Poate că pentru binele meu, deși mă îndoiam de asta. Avea o oarecare încordare în ochi, un fel anume de a-și ține umerii înguști în costumul bine

¹ Creatură mitică celtă care apare în folclorul insulelor scoțiene Orkney și Shetland. Mici de statură, urâți, timizi și răutăcioși, *traw*-ii sunt ființe nocturne care ies din vizuinele lor numai pe întuneric și se aventurează în casele oamenilor când aceștia dorm.

² Personaje supranaturale din legendele scoțiene. Sunt înzestrate cu puteri magice și darul prezivunii.

croit care îmi spunea că nu eram singura persoană prost dispusă din încăpere. De vină era poate vremea sau mai degrabă lipsa ei. O aversă zdravănă de ploaie sau chiar un vânt mai năbădăios ar fi limpezit cerul de smog și ar fi lăsat orașul să respire iar în voie.

— Mi-e dor de acasă, i-am răspuns. Dar cu tine ce e în neregulă, Jeremy?

Mi-a aruncat un mic zâmbet.

— N-am cum să te păcălesc, nu-i așa, Merry?

— Nu.

— Frumos taior.

Atunci când Jeremy îmi complimenta ținuta eram convinsă că sunt o apariție sexy. El arăta întotdeauna impecabil, chiar și în blugi și tricou, la care nu recurgea decât atunci când era absolut necesar în munca sub acoperire. O dată l-am văzut parcurgând o milă în trei minute în mocasini Gucci, în urmărirea unui suspect. Desigur, beneficia de faptul că dexteritatea și viteza cu care se deplasează le depășesc pe cele ale unei ființe umane. Atunci când bănuiam că va trebui să alerg după vreun criminal, lucru de altfel rar, eu îmi puneam tenișii și lăsam pantofii cu tocuri înalte acasă.

În ochii lui Jeremy am întrezărit acea privire tipică unui bărbat care apreciază ceea ce vede. Nu era nimic personal în asta, însă pentru fey constituie o insultă să ignori pe cineva care face eforturi pentru a fi atrăgător, un soi de palmă dată peste față, e ca și cum l-ai anunța că a dat greș. Ceea ce, aparent, nu era cazul meu. Când mă trezisem și văzusem smogul, mă îmbrăcasem în culori mai vii decât de obicei, pentru a încerca să mă învelesc. Un sacou albastru regal la două rânduri, cu nasturi argintii, o fustă plisată asortată care era atât de scurtă încât nu îmi acoperea decât cât un breton coapsele pe sub

jachetă. Atât de scurtă, încât dacă îmi încrucișam neglijent picioarele, dădeam la iveală partea de sus a dresurilor negre. Pantofii din piele de lac cu tocuri de cinci centimetri îmi puneau în evidență picioarele. Atunci când ești scundă, așa ca mine, trebuie să faci ceva ca picioarele să pară mai lungi. De obicei port pantofi cu tocuri de șapte centimetri.

În reflexia oglinzii, părul meu e de un roșcat aprins. Mai degrabă roșu decât castaniu-roșcat, și cu tente negre și nu cafenii, ca la majoritatea roșcaților. Arată de parcă cineva ar fi luat o mână de rubine roșu-închis și mi le-ar fi presărat prin păr. O nuanță foarte la modă anul ăsta. Castaniu sângerieu — așa i se spune la înalta Curte a Zânelor. Sau Roșu de Basm, Stacojiu de Sidhe¹, dacă te duci la un salon de lux. De fapt, era culoarea mea naturală. Până anul acesta, când a devenit populară și au reușit, în fine, să o prepare așa cum trebuie, am fost nevoită să-mi ascund adevărata culoare a părului. Și alesesem negrul, pentru că se potrivea mai bine cu nuanța pielii mele decât roșcatul uman. O mulțime de femei care se vopsesc cred, în mod eronat, că Stacojiul de Sidhe este culoarea cea mai potrivită pentru tenul unei roșcate. Nu e așa. De fapt, e singura nuanță de roșu potrivită pentru o piele albă pală. Care arată bine îmbrăcată în tonuri de negru, roșu adevărat și albastru regal.

Singurele lucruri pe care trebuia să le ascund erau verdele intens și auriul din ochi, și aura. Pentru ochi foloseam lentile de contact căprui-închis. Luminozitatea pielii o atenuam folosind farmecele și magia. Cu doar

¹ În folclorul celtic scoțian și irlandez, creatură supranaturală, de tipul zânelor și elfilor. Trăiește pe sub pământ, dincolo de mare, într-o lume invizibilă. Sidhe se pronunță *șii*.

un pic de concentrare, ca o melodie răsunând difuz într-un colțisor al minții, mi-am impus să nu las garda jos niciodată și să nu radiez. Pentru că ființele omenești nu radiază cu adevărat, oricâtă lumină ar împrăștia. Deci fără strălucire, motiv pentru care lentilele de contact îmi acopereau ochii. Și am ținut în jurul meu o vrajă, ca o manta lungă, familiară, o iluzie că nu eram decât o ființă omenească prin care curgea doar puțin sânge de fey, o femeie cu ceva abilități psihice și mistice care mă ajutau în munca mea de detectiv, fără a fi nimic deosebit.

Jeremy nu știa cine sunt. Nimeni de la agenție nu știa. Eram unul dintre membrii cei mai mărunți de la curtea regală, dar a fi sidhe înseamnă totuși ceva, chiar dacă te afli în capătul de jos al ierarhiei. Și anume însemnase că fusesem capabilă să îmi ascund eul adevărat și abilitățile reale de o mână de magicieni și mediumuri de primă clasă din oraș. Sau poate din toată țara. Sigur, nu era o ispravă de nebăgat în seamă, însă farmecele la care mă pricepeam cel mai bine nu m-ar fi ferit de un pumnal înfipt în spate, și nici de o vrajă care să-mi spulbere inima. Pentru asta aș fi avut nevoie de puteri pe care nu le posedam, și acesta era unul dintre motivele pentru care mă ascundeam. Nu mă puteam opune sidhelor, nu cu șanse de a supraviețui. Tot ce puteam face era să stau ascunsă. Aveam încredere în Jeremy și în ceilalți. Erau prietenii mei. Dar în același timp nici nu voiam să mă gândesc la ceea ce sidhele le-ar fi putut face dacă mă descopereau și dacă rudele mele aflau că prietenii îmi cunoscuseră secretul. Dacă nu le spuneam nimic colegilor, atunci sidhele aveau să-i lase în pace și să îmi facă rău numai mie. Ignoranța era o binecuvântare în cazul de față. Cu toate că bănuiam că unii dintre prietenii mei cei mai buni ar fi considerat-o o trădare. Însă dacă variantele erau de a

rămâne ei în viață, cu toate părțile din corp intacte, dar supărați pe mine, sau torturați și uciși, fără a ști de ce și deci fără a mă putea învinovăți, atunci aş alege fără şovăială să îi văd supărați pe mine. Furia lor nu m-ar deranja. De moarte, în schimb, nu eram la fel de sigură.

Da, ştiu ce o să ziceți. De ce nu mă duc la Biroul pentru Afaceri Umane și Supranaturale ca să cer azil? Ru-dele mele ar pune probabil să fiu ucisă dacă m-ar găsi, dar în cazul că aş ieși în public și m-aş apuca să le spăl rufele murdare în fața presei internaționale, m-ar omori cu certitudine. Și cât mai lent. Deci fără poliție, fără ambasadă, doar jocul suprem de-a v-ați ascunselea.

I-am zâmbit lui Jeremy și i-am oferit ceea ce știam că aștepta de la mine: privirea care spunea că apreciez potențialul corpului său subțirel de sub costumul perfect croit. Pentru ființele muritoare, surâsul meu aducea a flirt, dar pentru fey, pentru orice fey, numai asta nu înseamnă.

— Mersi frumos, Jeremy, dar sunt sigură că nu ai intrat la mine în birou doar pentru a mă complimenta.

A pășit înăuntru și și-a trecut degetele manichiurate peste marginea mesei de lucru.

— Am la mine în birou două femei. Clientele potențiale.

— Potențiale? am întrebat eu.

S-a întors spre mine, rezemat de masă și cu brațele încrucișate la piept. O imitație a posturii mele cu spatele la geam, deși intenționată sau nu, n-aveam cum să știu.

— De obicei nu ne ocupăm de cazuri de divorț, a spus. Am făcut ochii mari, îndepărtându-mă de fereastră.

— Lecția numărul unu, Jeremy: Agenția de Detectivi Grey nu se ocupă niciodată, dar niciodată, de divorțuri.

— Da, da, știu.

A făcut un pas în față și s-a apropiat de mine, uitându-se pe geam la ceața de afară. Părea la fel de nefericit ca mine.

M-am rezemat iar cu spatele de geam ca să îi văd mai bine fața.

— Atunci de ce vrei să încalci una din regulile de bază, Jeremy?

A clătinat din cap, fără să se uite la mine.

— Hai să le cunoști pe cele două femei, Merry. Am încredere în judecata ta. Dacă vei decide să nu luăm cazul, atunci nu-l luăm și basta. Dar cred că după ce vei sta de vorbă cu ele te vei simți la fel ca mine.

Mi-am pus o mână pe umărul lui.

— Și cum anume te simți, șefu? Îngrijorat sau mai mult decât atât?

Mi-am lăsat degetele să alunece de-a lungul brațului său, pentru a-l determina să se răsucească spre mine.

Ochii lui se făcuseră negri ca tăciunele de furie.

— Vino să discuți cu ele, Merry. Și dacă după aia vei fi la fel de revoltată ca și mine, eu zic să-l înhățăm pe ticălos.

L-am prins de braț.

— Liniștește-te, Jeremy. E doar un caz de divorț.

— Și dacă ți-aș spune că e mai mult de atât? Că-i vorba de o tentativă de omor?

Vorbea acum pe un ton calm. Și pragmatic, în contradicție cu intensitatea privirii și cu încordarea vizibilă din braț.

Am făcut un pas în spate.

— Tentativă de omor? Ce tot spui?

— Cea mai oribilă vrajă aducătoare de moarte de care am avut parte vreodată aici, la agenție.

— Soțul a încercat să o omoare? am formulat eu ipoteza sub forma unei întrebări.

— Cineva a încercat, și soția zice că e soțul. Amanta e de aceeași părere.

Am clipit din ochi, mirată.

— Vrei să spui că soția și amanta au venit împreună la tine?

A încuviințat din cap, și până și prin vâlul furiei i-am întrezărit surâsul.

I-am zâmbit la rândul meu.

— Ei bine, asta e o premieră.

M-a luat de mână.

— Ar fi fost o premieră pentru noi chiar și dacă ne ocupam de divorțuri.

Degetul lui mare s-a plimbat în sus și în jos peste încheieturile degetelor mele. Era agitat, altfel nu și-ar fi lăsat mâna să zăbovească atât de mult peste a mea. Era modul lui de a se calma, ca înaintea unei mari provocări. Mi-a ridicat mâna la buze și mi-a sărutat scurt încheieturile. Cred că abia atunci și-a dat seama ce făcuse și că-și dezvăluise emoția. Mi-a aruncat un zâmbet de un alb orbitor, cu coroana lui dentară de cea mai bună calitate, apoi s-a întors spre ușă.

— Mai am o întrebare, Jeremy.

Și-a netezit costumul cu gesturi mici, studiate, de parcă ar fi fost realmente necesar.

— Dă-i drumul.

— De ce ți-e frică de toată povestea asta?

Zâmbetul i-a dispărut de pe față, care și-a reluat expresia solemnă.

— Am un presentiment urât, Merry. Știi că profețiile nu sunt punctul meu forte, dar chestia asta pute.

— Atunci renunță. Nu suntem polițiști. Noi facem asta doar ca să încasăm cecuri grase, nu pentru că am fi jurat să ne slujim și apărăm concetățenii, Jeremy.

— Dacă după ce o să le cunoști vei vrea să nu preluăm cazul, atunci n-o să-l preluăm.

— Și de ce, mă rog, a devenit votul meu un veto prezidențial? Numele scris pe ușă e Grey, nu Gentry.

— Pentru că Teresa e atât de empatică din fire încât n-ar refuza pe nimeni. Iar Roane e atât de sensibil că nu ar face față unor femei înlăcrimate. Și-a îndreptat cravata gri-albăstrie, trecându-și degetele peste acul cu diamant. Iar ceilalți angajați sunt buni pentru muncile mărunte, nu ca să-și asume decizii. Așa că n-ai mai rămas decât tu.

L-am fixat cu privirea, încercând să răzbat dincolo de furie, dincolo de îngrijorare, pentru a ghici ce se întâmpla cu adevărat în capul lui.

— Nu ești empatic și nici sensibil din fire și iei de obicei decizii bune, fără a te consulta cu alții. Așa că de ce nu și acum?

— Pentru că dacă le refuzăm, nu vor avea unde să se ducă. Dacă vor pleca de aici fără a primi ajutor, vor muri amândouă.

M-am holbat la el și într-un târziu am înțeles.

— Ești conștient c-ar trebuie să refuzăm cazul, dar nu te simți în stare să le judeci. Și nu poți să-ți asumi vina de a le condamna la moarte.

A încuviințat din cap.

— Da.

— Și ce te face să crezi că eu aș fi în stare, atâta timp cât tu nu ești?

— Sper ca măcar unul din noi să fie atât de sănătos la cap încât să nu facă o prostie.